

TẬP 5

HỒI 53

Hỏa Long

Trong bóng tối, vô số những cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hào quang của cả ba người. Không hiểu vì sao, Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm thấy một chút lo sợ, nhìn qua bên cạnh, Bích Dao và Thạch Đầu vẫn điềm nhiên không chút mảy may chú ý, tựa hồ như hai người đã từng kinh qua những cảnh tượng này rồi. Tuy nhiên, những sinh vật chung quanh không tỏ vẻ gì như muốn tấn công bọn họ. Ngoài việc thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm rú như hổ báo, bọn chúng tuyệt nhiên không có động tĩnh nào, chỉ im lặng ngược nhìn và chờ đợi.

Cả ba người họ vẫn tiếp tục đi xuống, có lẽ đã đi được bốn năm trượng nữa, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, số lượng những cặp mắt phát sáng chung quanh dường như dần dần giảm đi, song cảm giác rờn rợn thì vẫn y như cũ, ông cảm giác mỗi cặp mắt ấy dường như lớn hơn rất nhiều so với những cái nhìn thấy lúc này. Tiểu Phàm khẽ nhú mày, bay về phía vách đá trước mắt, quả nhiên, qua ánh sang mờ mờ phát ra từ Thiêu Hỏa Côn, trên bức tường đá tối đen số lượng hang động giảm đi rất nhiều. Những hang động này to gấp đôi so với những cái ở trên, cao chững qua đầu người một chút. Như tương thích, những sinh vật trong động rõ ràng đặc biệt hung ác, con nào con nấy vừa to lại vừa lớn, răng cở lởm chởm, mặt mũi dữ tợn, khiến người ta trong lòng phải khiếp sợ.

Bỗng nhiên một con quái thú trước mặt Tiểu Phàm, thấy hắn đến gần liền gầm lên một tiếng thực to, con thú ấy vô cùng to lớn, mình như mình heo rừng, đầu to như con gấu khổng lồ, bàn tay to lớn quét ra, chút nữa đã đánh trúng mình Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình thất kinh, vội ngự pháp bảo, nhanh chóng lùi về sau tránh được. Cùng lúc, Bích Dao và Thạch Đầu nghe thấy tiếng gầm liền bay lại xem chuyện gì, Tiểu Phàm thấy thế nói luôn: "Nơi đây sinh vật toàn là những thứ quay thú hung ác, mọi người hãy cẩn thận"

Cả hai người gật đầu đồng ý, ra sức phòng bị, tập trung cảnh giác. Nhưng trừ phi đến gần quấy rầy chúng, bọn họ không gặp bất cứ sự xâm phạm nào của bọn quái thú ấy. Hình như tuy to lớn hung ác, song bọn chúng đều không biết bay. Vì thế chúng chỉ đứng

yên trong động nhìn ra. Trương Tiểu Phàm vừa cẩn thận điều khiển đường bay của pháp bảo, vừa nghĩ thầm: "Bon quái thú này không thể bay được, không hiểu trên tuyết bích này chúng kiếm ăn thế nào nhỉ?"

Cứ thế, ba người bay xuống hơn vài trượng nữa, so với miệng hang, tổng cộng đã xuống được độ sâu gần trăm trượng. Nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy độc một vực thẳm đen ngòm, trừ ánh sáng phát ra từ mắt những con dã thú, ánh sáng mặt trời tuyệt nhiên không thể chiếu được tới đây.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, hang động này không vì thế mà trở nên lạnh lẽo, ngược lại, nhiệt độ ở đây thậm chí còn cao hơn trên mặt đất nhiều, Trương Tiểu Phàm thậm chí còn cảm thấy nóng đến đổ mồ hôi hột. Nhìn chung quanh chỉ thấy toàn những phiến đá đen, không có khối nham thạch nào đủ nóng, thật là hết sức kỳ quái.

Thạch Đầu đang ngự trên cây pháp trượng Phá Sát của mình, thông thả bay chập lại rồi nói: "Cha mẹ ơi, chỉ có con hồ ly chết tiệt này mới chọn một nơi kỳ dị như thế này để sinh sống."

Trương Tiểu Phàm chẳng hề quan tâm, nhưng nghe thấy bên cạnh mình cách không xa lắm tiếng Bích Dao khe khẽ cười khúc khích. Tiếng cười trong trẻo vui tai, mặc dù nàng đã thấp giọng xuống, nhưng giữa bốn bề yên lặng, tiếng cười thực vang đi rất xa. Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, chỉ thấy Thương Tâm Kỳ Hoa phát ra một màu trắng nhẹ nhàng, Bích Dao mặt cười như hoa, vẻ ngoài nhất mực dịu dàng. Cùng lúc đó, Bích Dao dường như cũng cảm giác được điều gì đó, quay đầu nhìn Tiểu Phàm, hai luồng mục quang chạm nhau, Tiểu Phàm tim muốn rút ra ngoài, liền vội vã quay đầu bỏ đi.

Phía bên dưới, tình cảnh nảy sinh rất nhiều sự biến hóa, những hang động càng lúc càng to ra, những sinh vật so với phía trên cũng có kích thước lớn hơn rất nhiều, xem ra chúng còn to hơn một người bình thường. Lúc ấy, ba người bọn họ chợt phát hiện ra một nửa thạch động dường như là trống rỗng, phảng phất đâu đó một mùi máu tanh tươi. Ba người im lặng nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác thận trọng, nhưng không vì thế mà giảm tốc độ bay xuống. Trong bóng tối vô cùng dưới chân bọn họ, có cái gì như ánh sao, như đốm lửa nhỏ, lặng lẽ phát sáng mà không một ai hay biết...

oOo

Phía trên mặt đất, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn khó khăn lắm mới dò dẫm đến được bờ vực ban nãy đám người Trương Tiểu Phàm

đã nhảy xuống. Nhìn thấy phía trước vách đá dựng đứng không có lối đi, dưới chân là vực sâu thẳm không đáy, Chu Nhất Tiên chỉ biết im lặng, không nói được lời nào. Tiểu Hoàn tuổi hãy còn nhỏ, dù cho đã đi chu du nhiều nơi với gia gia, nhưng trong tình cảnh đứng giữa hang động bốn bề yên lặng, trong lòng không khỏi mười phần khiếp sợ. Cô bé thò cổ nhòm xuống bên dưới vách đá, nhưng vội vã rút cổ lại tức thì, lặng lẽ đến bên cạnh Chu Nhất Tiên hỏi: "Gia gia, chúng ta có đi xuống dưới đó không?"

Chu Nhất Tiên đảo tròn mắt qua lại mấy lần, rồi nói: "Chúng ta không có đạo pháp, lại không có dây nhợ, làm sao mà xuống được?"

Tiểu Hoàn nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, tay vỗ vỗ ngực nói: "Thế thì tốt, thế thì tốt..."

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn: "Tốt cái gì mà tốt, ai biết ở dưới đó có núi vàng, núi bạc, ngọc ngà, châu báu đang đợi chúng ta, nhưng mà, nếu đi xuống thì quả là ngu xuẩn" giọng nói đau đớn tiếc nuối mãi không thôi.

Tiểu Hoàn hừ một tiếng, hươ hươ cánh tay phải đang cầm cây kẹo đường hồ lô, nghiêng răng nói: "Núi vàng núi bạc nào, nói không chừng là núi xác núi xương ở đó chờ ông đó. Vậy cũng tốt, nếu không xuống đó, chúng ta mau mà đi chỗ khác. Vạn nhất có gì xảy ra, có hai con yêu quái tấn công, chỉ sợ ông nội đỉnh đỉnh đại danh là đệ tử đời thứ mười ba của Thanh Vân tổ sư, lại làm tổ sư gia mất hết thể diện."

Chu Nhất Tiên nổi giận: "Nói xàm, Chu Nhất Tiên ta mà là loại người đó à, làm sao làm nhục sư môn được..." nói chưa hết câu, từ trong sơn động yên lặng, phát ra hai tiếng "toa toa...", liền tức thì bắn ra hai luồng đạo quang, nhanh như điện xẹt, chỉ trong chớp mắt, bắn đến ngay trước mặt hai người.

Chu Nhất Tiên kinh hoàng hét lên, kéo theo Tiểu Hoàn, tay phải móc ra đạo chỉ phù màu hàng, định độn thổ chạy trốn. Nhưng không ngờ tiếp sau hai luồng đạo quang, hai bóng người nhảy ra, động tác nhanh như ma quỷ, chẳng đợi Chu Nhất Tiên thi triển đạo chỉ phù, chỉ nghe thấy hấn phát ra một tiếng "te", Chu Nhất Tiên sau gáy lạnh toát, hình như bị vật gì từ bên hông đâm trúng, toàn thân lão lông tóc dựng đứng, trong lòng kêu khổ không dứt. Lát sau định thần nhìn lại, Chu Nhất Tiên phát hiện ra đối phương không muốn lấy tính mạng lão, nhưng vật kia vẫn dính trên gáy lão. Thu hết can đảm đưa mắt nhìn hai bóng người đó, thì thấy một nam một nữ tuổi còn trẻ, nam nhân mặt sáng như ngọc, cực kỳ anh tuấn, nữ nhân mặt đẹp như đóa phù dung, kiều diễm vô song.

Lúc này cả hai người còn cách Chu Lão Tiên đến hơn mười thước, đoạn nam nhân hươ tay một cái, trong tay cầm món đồ nhìn như cây thước bằng ngọc, món pháp bảo

nhẹ nhàng bay tới kê lên cổ Chu Nhất Tiên, đồng thời nữ nhân đồng thời điều khiển thanh tiên kiếm màu xanh, chĩa thẳng vào Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn sợ đến mặt trắng bệch không còn giọt máu, tay trái vẫn nắm chặt thanh kẹo hồ lô, vừa khóc thật to vừa nói: "Yêu quái ca ca, yêu quái tử tử, đừng ăn thịt ta, thịt ta ít lắm, không ngon đâu, có ăn thì ăn gia gia ta kìa."

Chu Nhất Tiên gần như nằm lăn ra đất, giận dữ hét lên: "Con nha đầu đáng chết, lão già này nuôi người từ nhỏ tới lớn, thường ngày không có gì bạc đãi người, vậy mà đến lúc sống chết này, người lại phản bội gia gia người thế sao?"

Tiểu Hoàn càng khóc to hơn: "Gia gia, đừng trách con, ít nhất sau khi lão chết đi, còn có con đem kẹo hồ lô ngào đường cho lão..."

Chu Nhất Tiên giận dữ nói: "Hàm hồ, lão già bình sinh cần gì cái thứ ngọt ngọt dính dính đó chứ, có đem thì phải đem gà, cá chưng cá hấp, hiểu chưa?"

Tiểu Hoàn gật đầu nói: "Gia gia, con đã ghi nhớ rồi, ông cứ yên lòng."

Chu Nhất Tiên thở phào nhẹ nhõm: "Thế cũng tốt rồi, vậy ta ra đi cũng cảm thấy thanh thản..." Ông ta đột nhiên giật mình, lông mày dựng đứng: "Con nha đầu đáng chết, dám lừa gạt ta, người biến đi đâu rồi. Ta sẽ..."

Chu Nhất Tiên kêu gào liên tục không dứt, đầy vẻ đau xót trước mấy lời nhẩn tâm của Tiểu Hoàn, hơn nữa nhìn lão đáng điệu ngây ngô, nói năng không đầu không đuôi, cả hai người lạ mặt không hẹn mà cùng nhíu mày, nhìn nhau im lặng một lúc lâu, đoạn cùng lúc thu hồi pháp bảo. Nữ nhân bèn nói: "Sư huynh, muội thấy gã này trên người không toát ra yêu khí, chắc không phải loài yêu nghiệt."

Nghe vậy nam nhân liền nói: "Thế thì tốt rồi!" đoạn hấn quay đầu về phía Chu Nhất Tiên, cất giọng nói lớn (cốt để cắt ngang mấy lời dài dòng vô bổ của lão): "Người là ai?"

Chu Nhất Tiên thở phào, lập tức lấy lại thái độ bình tĩnh, điềm đạm: "À à, lão phu và đứa cháu nội biết nơi đây có bọn yêu nghiệt hoành hành, nên đặc biệt đến để hàng yêu, vì dân trừ đi đại nghịch."

Tiểu Hoàn trong bụng cười sặc sụa, đưa mắt liếc gia gia một cái, liền thấy Chu Nhất Tiên hành động thản nhiên, thần sắc như thường. Không ngờ nam nhân vừa nghe thấy như thế, liền đỡ hai ông cháu họ dậy, lạnh lùng cười một cái: "Ta nghĩ đạo pháp các người hãy còn thô thiển, chỉ sợ gặp tiểu yêu đã không phải là đối thủ, không ngờ lại dám đến nơi hung hiểm thế này, tốt hơn nên đi về cho sớm."

Chu Nhất Tiên mặt đỏ lên vì ngượng, nói lắp bắp: "Dạ, dạ..."

Vừa nói vừa đưa tay kéo theo Tiểu Hoàn, quay đầu bước ra ngoài.

Nhìn theo hai người một già một trẻ dắt tay nhau đi khỏi nơi hung hiểm tối tăm, nam nhân quay đầu nhìn vách đá phía trước rồi nói: "Sư muội, xem chừng chúng ta phải đi xuống đó rồi."

Nữ nhân mỹ lệ liền nói: "Đúng. Thật là trời giúp chúng ta, từ cái trần nhỏ đỡ cho ta biết con yêu nghiệt Hồ Ly đang đang ẩn náo bên trong thạch động tối tăm này. Nếu có thể trừ được loài yêu quái, thu hồi Huyền Hỏa Giám, cốc chủ nhất định vô cùng vui mừng."

Nam nhân tự nhiên nở một nụ cười, rồi nói: "Vậy thì không được chậm trễ, chúng ta đi thôi." Nói đoạn, quang mang lượng khởi, hai người một nam một nữ, như hai luồng điện cùng nhau bay thẳng vào hang động sâu hoắm ấy, như muốn xé toang bóng tối...

Phía trên hang động, trong bóng tối cũng bập bùng một ánh lửa, hai ông cháu Chu Nhất Tiên đang chạy bỗng nhiên dừng lại, thực ra cả hai người đi cũng không được bao xa. Chỉ thấy Chu Nhất Tiên khẽ nhíu mày, ngần ngại trong giây lát, quay lại nói: "Cả hai thiếu niên đó tư chất cực tốt, đạo hạnh cao thâm, lúc này ta nhìn thấy trên viền áo của họ có vẽ hình một ngọn lửa, chỉ sợ đó chính là đệ tử của Phần Hương Cốc."

Tiểu Hoàn giật mình thất kinh: "Phần Hương Cốc?"

Chu Nhất Tiên gật đầu nói: "Phần Hương Cốc thế lực cực lớn, tu tập đạo pháp giống với Thanh Vân Môn, cùng với Thiên Âm Tự là ba môn phái lớn nhất của chính giáo, môn hạ cao nhân cực nhiều. Gần đây nghe nói gửi đi hai đệ tử xuất sắc nhất, một nam một nữ, nam nhân tên là Khiếu Lý Tuân, nữ là Hoàn Yến Hồng, nhìn thấy hai người lúc này sử dụng pháp bảo, đích thị là đệ tử Phần Hương Cốc không thể nào sai."

Tiểu Hoàn hướng về phía bờ núi, nói bằng giọng điệu lo lắng: "Hồi nãy ba người cũng đã xuống dưới đó rồi..."

Chu Nhất Tiên hai vai khẽ rung rung, đoạn nắm lấy tay Tiểu Hoàn, kéo ra ngoài, miệng nói rằng: "Vậy chúng ta ở lại đây cũng không làm được gì, đêm nay ở dưới đó nhất định là đánh yêu quái náo nhiệt lắm, chúng ta tuyệt nhiên không có chút tiện nghi nào, ái dà, thật là đáng tiếc, đáng tiếc."

Tiểu Hoàn nhếch mép cười nhẹ, chẳng nói gì nhiều, chỉ yên lặng theo gia gia đi ra ngoài. Phía dưới vách đá tĩnh mịch kia, hình ảnh của Lý Tuân và Yến Hồng đã biến mất vào trong bóng tối vô cùng...

oOo

Trương Tiểu Phàm hiện thời ở trong thạch động, càng lúc càng thấy chung quanh nóng lên, nhưng lâu lâu cũng còn thấp thoáng những ánh mắt của loài dã thú, trong thâm tâm thoáng chút hồi tưởng về Tử Linh Uyên trước đây. Kích thước của sơn động mỗi lúc một lớn hơn, nơi này chiều cao ước chừng gấp rưỡi tới gấp đôi người bình thường, vì thế mà loài dã thú lại càng hung hãn bội phần, kích cỡ thì khỏi phải nói, rõ ràng là to lớn hơn bình thường rất nhiều. Nhưng trong không khí, mùi tanh của máu càng lúc càng nặng.

Trương Tiểu Phàm đang bay lượn, nghe thấy từ nơi nào đó không biết, vọng lại những tiếng nhai rạo rạo, tựa hồ như có con thú khổng lồ nào đó, đang xé thịt nhai nuốt, người nghe quả nhiên sợ đến nổi gan cốt bủn rủn.

Hết thấy bọn họ cảm thấy toàn thân căng lên, không ai nói lời nào, tựa hồ có thể nghe được từng tiếng tim đập thành thịch, bỗng nhiên, trong cái bóng tối mịt mù dưới chân, Trương Tiểu Phàm cảm thấy có một luồng gió mạnh vô cùng thổi qua. Dường như có linh tính điều gì, tim hắn đập liên hồi, Thiêu Hỏa Côn gặp luồng gió mạnh ấy, tức tốc bị dạt qua một bên đến ba thước.

"Bịch..."

Âm thanh khô khốc vang lên, ánh sáng chớp qua một cái, ở nơi tối tăm này, hình như có cái gì đó như xúc tu của một con vật khổng lồ, quất vào Trương Tiểu Phàm như một cây roi, làm hắn bay dạt qua một bên đập vào vách đá.

Vách đá xung quanh cũng vì thế mà chấn động, bụi đất bay lên tứ tung, vô số đá to đá nhỏ ùng ùng rơi xuống. Giây lát sau, một âm thanh ai oán thê lương từ dưới vực sâu cất lên, trên vách đá cũng đột nhiên phát ra thứ âm thanh ấy, điên cuồng gào thét. Tiểu Phàm và mọi người vô cùng ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy vật gì như một con ác quỷ có xúc tu cực lớn đang xông vào một cái hang động gần đó, cả người uốn éo, chuyển động không ngừng.

Trương Tiểu Phàm hít vào một luồng khí lạnh, chỉ thấy trận gió to khi nãy đã thổi thốc đến mặt, kèm theo là sự xuất hiện của một con cạp răng kiếm năm mắt khổng lồ, phút chốc con cạp ấy đã bị cái xúc tu quấn chặt, từ từ kéo lê về phía hang động trống không đó. Dù cho con cạp ra sức nhe nhanh múa vuốt, gặm thét liên hồi, nhưng thân thể con cạp dù to lớn cách mấy song so với kích thước của cái xúc tu ấy, hệt như một đứa bé nhỏ xíu, hoàn toàn vô vọng. Cái xúc tu quấn lấy toàn bộ con cạp, nhanh chóng rúc xuống dưới bóng tối, từ trong sâu thẳm, còn vang lên tiếng la hét ai oán trong tuyệt vọng của con cạp xấu số.

Cả ba người đứng sững lại, nhìn nhau thất sắc, nhất là Bích Dao, gương mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Dưới chân bọn họ là một màu tối đen như mực, sâu đến không thể nhìn thấy đáy, thật sự không biết đang ẩn tàng biết bao nhiêu thứ đáng sợ.

Giây lát sau, Thạch Đầu ho lên một tiếng to, muốn mở miệng nói điều gì đó, nhưng không ngờ Bích Dao hai mắt tinh tường hơn mình, la lên hốt hoảng: "Phía dưới kia. Cẩn thận!"

Tiểu Phàm với Thạch Đầu vội vã quay lại, nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy giữa bóng tối sâu thẳm, có một ngọn lửa đang ngùn ngụt bốc lên. Trong giây lát, nhiệt độ chung quanh đột nhiên tăng lên vùn vụt, chỉ thấy ngọn lửa ấy lập tức biến thân thành một con rồng lửa lớn, ra sức gào thét, theo luồng gió mà bay lên, trong phút chốc đã tiến đến gần bọn họ. Ba người nhìn thấy cảnh đó, tất cả đều biến sắc, con rồng lửa gầm lên một tiếng dữ dội, gạt phăng tất cả những chướng ngại vật, cùng với tiếng gầm khủng khiếp, trùng trùng tiến lên.

Nhìn hình dạng của con hỏa long, đích thị là do Tam Vĩ Yêu Hồ sử dụng Huyền Hỏa Giám mà tạo ra, nhưng không biết vì sao, kích thước và uy lực của hỏa long lúc này còn lớn hơn rất nhiều so với lúc trước nữa.

Tuy cả ba người trong lòng đều có chung sự nghi vấn, song trong giây phút này không còn lòng dạ mà nghĩ ngợi lung tung nữa, nhìn thấy con hỏa long mặt mũi dữ tợn, sóng nhiệt đầy trời, âm âm tiến tới, bất giác cùng thở dài một cái. Đoạn cả ba người nhanh nhẹn tách ra, ngự trên pháp bảo, chuẩn bị đối phó.

Ba món pháp bảo phát ra ba đạo quang cực mạnh, bảo vệ chủ nhân bên trên, tuy nhiên uy lực của hỏa long quá lớn, nếu đem ra so sánh với mấy món pháp bảo, ưu thế tuyệt nhiên vượt hơn bội phần. Cả bọn Trương Tiểu Phàm cùng một lúc bị ngọn lửa hỏa long đẩy lùi về phía sau một cái thật mạnh, đập vào vách đá phát ra mất tiếng "Ầm ầm..."

Hỏa Long vẫn tiếp tục lao về phía trước, uy thế kinh người, Trương Tiểu Phàm hai vai đập mạnh vào vách đá, đau tối mặt tối mũi. Nhưng hắn cũng còn may mắn, định thần nhìn lại, thấy vách đá nhọn hoắt nhô lên sừng sững ở bên cạnh, nếu không rơi trúng vào cái thạch động này, có lẽ đã bị đá xiên qua người. Bất chợt, từ trong động vang lên một tiếng gầm dữ dội, không cần nói cũng biết nó phát ra từ mấy con mãnh thú sống trong động...

Trương Tiểu Phàm giật mình thất kinh, định mở miệng kêu cứu thì nghe Thạch Đầu gầm lên một tiếng rất lớn, trong hang động không ngừng vang những tiếng "Rột rột...", lát sau, một đạo hào quang vụt lóa, từ trong động một thân hình đồ sộ bay thẳng

ra ngoài, nhìn kỹ lại chính là một con quái thú mình mẩy to lớn kỳ lạ hết sức, Tiểu Phàm thấy thế, trong lòng cảm thấy phần nào nhẹ nhõm. Hắn thầm nghĩ người này tên gọi Thạch Đầu thật là không đúng, so với đá xanh thực tình cứng hơn rất nhiều mới phải.

Lúc này, con hỏa long trên cao cuộn lại thành một vòng lửa lớn, điên cuồng gầm thét, uy thế hết như sấm sét trên trời, cùng một lúc, tất cả từ trên cao đánh xuống, thực khiến người ta thất điên bát đảo. Trương Tiểu Phàm hai hàm răng nghiến chặt, nhanh chóng niệm pháp quyết, đảo người qua bên cạnh mười trượng, tránh luồng lửa của hỏa long đang ào ào đánh tới, tay phải huơ ra một cái, Thiêu Hỏa Côn nhắm thẳng cổ con rồng mà phẳng phẳng lao đến.

Hỏa long thét lên một tràng kinh người, hai mắt phát ra hai luồng lửa sang rực, long trảo khổng lồ giơ lên, định gạt ánh sang màu xanh của Thiêu Hỏa Côn sang một bên, Trương Tiểu Phàm mặt mày trắng bệch, thấy trước mắt mấy luồng lửa đỏ rực, cuộn cuộn lao tới, chỉ còn biết cắn răng mà chịu đựng.

Lúc này bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn, loang loáng qua ánh sáng phát ra từ mình con hỏa long, một bóng nhân ảnh xanh lục vút qua, đích thị là Bích Dao, y phục màu lục hết như đang trôi bập bềnh trong gió. Đóa Thương Tâm Hoa phát ra một đạo bạch quang, những cánh hoa tung bay như đang khiêu vũ giữa không trung, mang vẻ đẹp trầm buồn như đang ướm sững dưới cơn mưa, pháp bảo nhắm thẳng dưới nách hỏa long mà tiến tới, một tay phò trợ cùng với Thiêu Hỏa Côn của Trương Tiểu Phàm.

"Grừừừừ...."

Trong ánh lửa cuồng lên như điên dại, hỏa long gầm một tiếng long trời lở đất, hai chân quào quào trong không khí, khắp bầu trời ập xuống một cơn mưa hoa trắng, hỏa long thấy thế liền lùi lại ba thước né tránh. Nhưng Bích Dao cùng Tiểu Phàm liên thủ, pháp lực mạnh mẽ vô bờ, áp chế sức mạnh của hỏa long, buộc nó phải thối lui thêm mười thước nữa, cũng trong lúc ấy, bất ngờ từ trong thạch động tối tăm, một bóng người âm âm lao ra, khí thế như thác đổ, trông ra mới hay đó chính là Thạch Đầu.

Thạch Đầu hai mắt nhìn chằm chằm Tiểu Phàm và Bích Dao, chỉ thấy hai người toàn lực chống lại hỏa long, hai người đang bị bao vây bởi những ngọn lửa dữ dội chung quanh, tuy có hai món pháp bảo hộ thân, song gương mặt mỗi lúc một đỏ lên do sức nóng của lửa.

Thạch Đầu hai mắt không chớp lấy một cái, nhảy lên thật mạnh, lơ lửng giữa không trung, bèn đổi tư thế hai chân ngồi xếp bằng, hai tay nắm chặt Phá sát pháp trượng, phút chốc phóng kim quang mạnh mẽ phóng ra, cả thanh Lang Nha Bổng sáng rực lên sắc vàng, tựa hồ như có thể nhìn xuyên qua được, hiển nhiên là bị pháp lực dồn

vào, còn con người Thạch Đầu thì vốn còn trang nghiêm hơn cả Pháp Tướng nên từ xa nhìn lại, thật chẳng khác gì cao tăng Phật môn là mấy.

Nhìn vào đôi mắt trợn trừng dữ dội của y, hệt như đôi mắt của diệt ma Kim Cang, uy thế bức nhân, thân lơ lửng giữa không trung phát ra kim quang rực rỡ như tia điện, rạch một nhát ngang trời, phát ra một tiếng nổ dữ dội, cây trượng Phá Sát vươn thẳng lên trời, tua tủa những gai nhọn như đá cứng. Tức thời, lao xuống mạnh mẽ như sắt như đá, trong vòng bốn mươi thước chung quanh đều bị ảnh hưởng.

Gương mặt Thạch Đầu căng ra, gân xanh nổi lên chi chít, trông hết sức đáng sợ, thậm chí hai bên khóe môi dần dần nổi lên những tia máu đỏ ngầu, hai tay nắm chặt pháp trượng mà lao xuống. Chỉ nghe y thét lên một tiếng, đạo kim quang tập trung lại cực lớn, nhằm vào đầu con hỏa long mà đánh thẳng tới. Uy lực tuyệt đối không nhỏ, không hỏi cũng biết Thạch Đầu tập trung hết sức lực toàn thân mà xuất chiêu, dù cho hỏa long hung mãnh không ai bì kịp, song đương đầu với đòn tấn công mạnh mẽ ấy, lại thêm Tiểu Phàm và Bích Dao ở hai bên hợp sức giáp công, ra sức gia tăng áp lực, hỏa long phát ra một tiếng rống thật dài, vang động bốn phía, toàn thân không còn chút sức lực chống đỡ, trúng đòn rơi xuống, nhanh chóng biến mất giữa bóng tối đen ngòm.

Thạch Đầu xuất kích thành công, nhưng toàn thân rung động, trên gương mặt vẻ dũng mãnh dữ tợn chợt biến mất, cảm thấy chân đứng không vững, chỉ chực rơi xuống. May sao Tiểu Phàm nhận thấy Thạch Đầu có biểu hiện bất thường, bèn vội vã chạy đến bên cạnh mà đỡ lấy vai y, giây lát sau Thạch Đầu đã có thể tự mình đứng được...

Nhưng không đợi cho hai người bọn họ kịp thở, từ phía trên Bích dao kêu to lên một tiếng kinh hoàng, dải áo xanh đang cuộn lên trong gió tự nhiên rũ hết xuống. Trương Tiểu Phàm thoáng mất nhìn thấy, trong lòng kinh sợ, nhìn rõ vừa rồi có một thứ tựa như cái xúc tu vô cùng to lớn như một con ác quỷ, từ trong hang động vùn vụt lao ra, vừa ở trên quạt xuống rồi lại vọt lên cao, đổi hướng nhằm trực tiếp về phía đầu của hai người đánh xuống.

Âm thanh theo gió âm âm vang lên, Thạch Đầu hơi thở còn chưa định thần, Trương Tiểu Phàm lại đang lúc không đề phòng, chỉ biết giương mắt nhìn thấy cả hai sắp bị cái xúc to lớn này đập nát, đoạn thấy Bích Dao mặt mày dù tái nhợt đi, thân hình vẫn như điện xẹt, nhân ảnh di động ngay lập tức đến chắn trước mặt Tiểu Phàm. Thương Tâm Kỳ Hoa trong tay đồng thời xuất phân ra làm sáu phần, quây lại xung quanh, mỗi đóa hoa tỏa ra một luồng sáng thanh khiết cùng tụ vào nhau, chút chốc hợp thành một vòng sáng trắng luân chuyển, Trương Tiểu Phàm thấy thế, tức thì nhớ lại ngày đó ở Tử Linh Uyên chống lại Hắc Thủy Huyền Xà, Bích Dao cũng đã từng sử dụng pháp thuật này.

Nhưng hiển nhiên cái sinh vật bí ẩn trong bóng đêm này cũng giống như con Hắc Thủy Huyền Xà đạo nọ, đều là những sinh vật cực kỳ hung hãn và to lớn, tuy ko thể bì được với Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng khi đòn đánh ập tới, đạo bạch quang của Bích Dao mặc dù không bị tổn tác giống như khi trước chạm trán với Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng cả thân mình bị rung động dữ dội, ngay lập tức bị quất trúng, cả người bị nhấn chìm giữa bóng đêm sâu thẳm.

Trương Tiểu Phàm trong đầu kêu ối lên một tiếng, chứng kiến những gì xảy ra trước mặt, chẳng hiểu sức lực lấy ở đâu ra, không kịp nghĩ ngợi gì, liền rời bỏ Thạch Đầu lúc này đã tạm ổn định, thân hình vội vàng lao xuống, Thiêu Hỏa Côn phát sáng xanh rực rỡ, nhanh chóng bay vọt vào không trung tấn công cái xúc tu to lớn kia, trợ giúp Bích Dao lúc này đang miễn cưỡng chống đỡ một cách tuyệt vọng.

Bích Dao cố gắng chịu đau, thấy áp lực ập đến như núi đè, đang sắp sửa không thể khống chế nổi nữa, tự nhiên thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh, trong lòng kinh sợ, hét lên thất thanh: "Người mau chạy nhanh đi..."

Lời nói chưa dứt, đã thấy Trương Tiểu Phàm nương thân theo Thiêu Hỏa Côn bay lên, ánh xanh chớp lóe, nhanh chóng tiến tới, đánh mạnh vào cái xúc tu vĩ đại đang ở trước mặt Bích Dao. Cái xúc tu bị Thiêu Hỏa Côn đánh vào một phát, đột nhiên teo lại, đang từ chỗ to lớn có da có thịt, không ngờ ngay lập tức khô quắt vào, nhăn nhó teo tóp như một cái quạt lớn.

Chiếc xúc tu tựa như bị thương, lập tức thu ngay về, áp lực lên Bích Dao cũng biến mất. Chứng kiến Trương Tiểu Phàm không màng đến sống chết cứu viện mình, trong lòng Bích Dao vừa hoan hỉ, vừa phiền não, nhưng chưa kịp mở miệng nói gì, sắc mặt lại trở lên trắng bệch.

Từ trong bóng tối, một chiếc xúc tu vĩ đại lại hiển nhiên tái hiện, lần này không hề phát ra chút âm thanh nào, hướng thẳng vào chân của Tiểu Phàm, hấn lúc này không kịp đề phòng, chỉ thấy toàn thân đau nhói, tức thì bị chiếc xúc tu nắm lấy, tùy ý để mặc nó ghì mạnh kéo xuống, chìm vào trong bóng đêm.

Bích Dao cùng với Thạch Đầu lúc này đồng thời thất sắc, không kịp nói gì, phi thân truy đuổi.

- o O o -